

FALCSIK MARI

Balkonládák

FALCSIK MARI (1956) Budapest

ma megöltem a szomszéd nénit – tulajdonképpen nem is szomszédunk: eggyel alattunk lakik srégen az észak felé néző kis egyszobások egyikében – lementem hozzá vasárnap délből azaz egy kicsivel utána nehogy tetten érjem az egyszemélyes szegényes ebéden ami mégis: milyen takaros milyen fűszeres-illatos és milyen kis nett abroszos terítéken tálalódik általa saját magának ahogy illik és ahogy illet magunktól a tisztelet minket mikor már senki mástól – szóval én a ládáimból kiásott jó nagy trupp évelő virágot vittem neki hogy mielőbb ültesse ki az üresen árválkodó cserépbé és ő kávéfőzött nekem cserébe és tejszínport rakott bele aztán beültünk abba az egy szem szobába – én a fotelba ő a kemény székre mert a puhától megfájdul a lába – és még egy jót beszélgettem vele míg elszűröcsöltük a hibátlan kávéfőzést majd utána még kiálltunk a keskenyke teraszra fölfele lesve megcsodálni az én évelő virágaimat amiknek a java mindig így késő tavaszra jön elő hogy ő gyönyörködhesse benne – na persze ha a kertje azon a meredek hegyi lejtőn még mindig meglenne ugyan nem lenne örömet az ilyen gangos kis balkonládák szűk gyönyörében – de azért nem bántuk mégsem hogy legalább ennyi amibe mód van a tágabb lelket belelehelni legalább alsó hangon: egy sor láda a gangon majd egy perfekt kávéval a kislánypúderszagú özvegyszobába beülni aztán búcsúzásul hogy beleleheljük amennyire lehet az örömet a virágok s a másik közelségének tudata felett: egy szoros egy meleg egy igazi hosszú ölelés ami a balkonládákkal együtt ha alaposabban meggondoljuk már nem is kevés

Ki tudja

mesterem nem lehet
 hogy azt higgyük
 mi ültük meg a dombot

mester hisz mindig van
 ha másképp nem
 lefelé még egy ösvény

és aki lefut ott
 én mesterem
 ki tudja nem fölér-e

Keresztapám

az úton szembe egy öreg
 biciklivel: nedves szemek
 bennük a mélykék – szép cseres
 arcán a fény: egész olyan
 te jönnél szembe még velem
 ha nem nézek rá s képzelem –
 hisz ha sandítok még lehet!
 – ó legbalgább hiánytünet! –
 hisz csak beszélénk! és ha nem
 csak újra ott a körtefa
 és csirkedrót között a rossz
 lépcső alulsó fokán
 ahol a téglá már kijár
 újra a teredben veled

a meszelt gádor rejtekén
 míg benn csörömpöl az edény
 – nem haraggal csak amolyan
 asszonyi hévvel amire
 mindig van ok ha nincsen is –
 te meg kinn ülnél s veled én
 kívül megbúva ott megint
 lehet nótázni is kicsint
 és felzokogni is lehet
 a gádor hűvös rejtekén
 a háborúban odalett
 öcséd után ki rég halott
 ki eddig még sosem hívott
 de most elindulsz megleled

jaj csak még egyszer ott veled!
 hogy elmondjam hisz nem lehet
 míg él az élő mert tilos
 mert bűn ilyen pecséteket
 feltörni míg mind megvagyunk
 ha túl is minden titkokon –
 de most már legalább neked
 hogy mim voltál apám helyett
 hogy mit osztott nagy jó kezed
 milyen áldást a görcsös ujj
 s amit fogott a rossz bicsak
 hogy mit szeltél te ott nekem:
 ideges érbe életet
 miben a kedv a rőt erő –

mert hogy nem csak a „katonát”
 nem csak ozsonnát annyi szent
 szalonna- és kenyérdarab
 fején a sapka-paprika
 ahogy adtad a jó falat
 nem étel volt: te jó-magad
 amit kapott a kisgyerek
 átvenni játszó kedvedet
 ami megtart ha én hagyom:
 a gondba csillanó derű
 fajtából ami kiragad
 vérembe új oldóanyag
 amitől lassul édesül:
 szelíd szívedből egy adag

máig megtart ha én hagyom
 ez megmaradt – a többi csak
 gyász-kórság makacs tünet:
 előzvegyülve kinn a szín
 ráérett termés fönn a fán
 ágakra száradt árvaság
 ha lepotyog is hasztalan
 körötte űr verandapor
 kötény hullája vasszeget
 rángatva táncol hűl a pad
 bádóg fülén a görcsös ujj
 fogása villan fönn a fal:
 borotvatükröd megrepedt
 üvege szór hiányjelet

